

И безначално — нѣма
край нигде отбелязанъ стремлението нейно
изъ пжтя на безкрая...

Въ тозъ шеметенъ полетъ
смъртта въ лице погледнахъ, — душа на вѣковетъ,
свѣрхсмисль вѣковѣчна: погледнахъ я съ цената
на всѣки страхъ отъ нея, съ цената на страхътъ
и смисъла въ живота...

Поразително е, че Яворовъ освенъ гдето
изяснява сжщността, „природата“ на смъртта,
но я чувства едва ли не по-силно отъ всѣка
реалностъ — разкрива не само нейната м е т а ф и -
з и к а, а и ф и з и к а. Тя е изживѣна като видение.
Дори и въ свѣтовната литература мжно може
да се посочи друга такава зѣмашна персонифи-
кация — това овеществяване на една „отвлѣ-
чена“ сила. И всичко това е постигнато съ
странно вдъхновение — сякашъ размахътъ
на вѣковѣкното разрушение носи нѣкаква мрачна
отрада за поета:

И въ сѣнища нерѣдко
азъ виждахъ този призракъ: изъ тайния предѣлъ
на ада скелетъ идещъ въ нощъ — черна плащеница,
самата нощъ, бихъ казалъ, наметната повихрилъ
надъ плахата вселена; — съ размахната коса
по всички хоризонти, всемошна, безпощадна,
на молния подобна. Азъ виждахъ този призракъ,
отъ своя мразъ настрѣхналъ и въ тъмни небеса
зловещо обрисуванъ, безмълвно да размахва
на времето крилата; — да хвърля мрачна сѣнка
надъ суши и морета, понесълъ се напредъ
въ следитъ на живота...

Исполинската фигура на смъртта изпълня
цѣлата вселена. „Въ начале“ за Яворова не бѣ
нито с л о в о т о на евангелиста, нито д ѣ л о т о